

Втора глава

РЕЛИКВАРИЙ

1.

Кира се вкопчи здраво в подлакътниците на креслото си, щом суборбиталната совалка се понесе рязко надолу, за да се спусне на остров #302-01-0010, край западното крайбрежие на Лезба – главния континент в южното полукълбо. Островът бе разположен на петдесет и втория паралел, в голям залив, защитен от няколко гранитни рифа, и беше последното известно местоположение на излезлия от строя грон.

Огнена пелена погълна предната част на пилотската кабина, щом совалката се връза през тънката атмосфера на Адрастея с почти седем хиляди километра и половина в час. Пламъците сякаш бяха едва на педя от лицето на Кира, но въпреки това тя не усети никаква горещина.

Корпусът около тях затрака и застана. Тя затвори очи, но пламъците продължиха да подскочат и да се гърчат пред нея, все така ярки.

– По дяволите, да! – извика Негхар и Кира знаеше, че на лицето ѝ се е изписала лукава усмивка.

Стисна зъби. Совалката беше свършено безопасна, обгърната от магнитния щит, който я предпазваше от нажежения до бяло огнен ад отвън. Четири месеца на планетата, стотици полети и нямаше и една злополука. Гайгер, псевдоинтелектът, който пилотираше совалката,

имаше почти безупречно досие; показва неизправност единствено когато някакъв нафукан капитан на астероид се опита да оптимизира негово копие и в крайна сметка уби екипажа си. Въпреки гаранцията за безопасност Кира все пак мразеше приземяването. Шумът и грусането я изпълваха с усещането, че совалката всеки момент ще се разпадне, и нищо не можеше да я убеди в противното.

Плюс това гледката не облекчаваше махмурлука от снощи. Беше изпила хапче, преди да остави Алън в каютата му, но главоболието все още не беше отшумяло. Сама си беше виновна. Да беше съобщила. Всъщност беше съобщила, но емоцията снощи надделя над благоумието.

Изключи сигнала от камерите на совалката и се съсредоточи върху дишането си.

„Ще се женим!“ Все още ѝ се струваше нереално. Цяла сутрин на лицето ѝ бе лепната глуповата усмивка. Без съмнение изглеждаше идиотски. Докосна пръстена на Алън, който висеше на гърдите ѝ под хермета. Все още не бяха казали на другите, затова реши засега да носи пръстена на верижка, но смятаха да го направят довечера. Очакваше с нетърпение да види реакциите им, макар че новината едва ли щеше да е кой знае каква изненада.

Щом се качаха на „Фиганза“, щяха да помолят капитан Равена да ги венчае. И тогава Алън щеше да е неин. А тя – негова. И щяха да започнат да гледат бъдещето си заедно.

Брак. Промяна на работата. Уседнал живот само на една планета. Собствено семейство. Помагане в изграждането на нова колония. Алън беше прав, че промяната ще е огромна, но Кира се чувстваше готова за нея. Повече от готова. Това беше животът, на който винаги се беше надявала, но докато годините се нижеха, той ѝ се струваше все по-невъзможен.

След като приключиха с любовните ласки, останаха будни с часове, говореха и говореха. Обсъдиха най-добрите места за заселване на Аграстея, срока на тераформирането и всички възможни дейности на и около луната. Алън навлезе в големи подробности относно вида куполна къща, която искаше да построи: „... и трябва да има гореща вана, достатъчно голяма да се изтегнем, без да докосваме другия край, за да може да се къпем спокойно, а не като тук, където сме натикани в тези мижави душчета...“. А Кира го слушаше, трогната от страстта му. На свой ред каза, че иска да си има оранжерии като онези на Уейланд, и се съгласиха, че каквото и да направят, ще бъде по-хубаво, щом го правят заедно.

Съжаляваше само, че ни толкова много. Всичко след предложението на Алън ù беше като в мъгла.

Зарови във виртупластите си и изтегли записите от предната нощ. Видя Алън, отново коленичил пред нея, и го чу как казва: „И аз те обичам“, а минута по-късно силно я прегърна. Когато ù инсталираха имплантите като дете, родителите ù не бяха платили за система, позволяваща пълно сетивно записване – никакъв допир, вкус или мирис, – защото бяха сметнали, че е ненужна екстравагантност. За първи път Кира съжали, че са били толкова прагматично настроени. Искеше да почувства това, което изпита снощи. Искеше да го чувства до края на живота си.

Реши, че щом се върнат на станция „Вийборг“, ще използва бонусите си, за да ù инсталират необходимите актуализации. Спомену като тези от вчера бяха твърде ценни, за да ги загуби, и беше решена повече да не допуска да се случи отново.

Колкото го семейството ù на Уейланд... Усмивката на Кира поувехна. Нямахме да се зарадвам, че ще живее толкова далече от дома, но знаеше, че ще я разберат. Самите ù родители бяха направили нещо подобно в края

на краищата: преди тя да се роди, бяха емигрирали от Света на Стюарт, около Алфа Кентавър. А и баща ѝ все разправяше как великата цел на човечеството е да се разпръсне сред звездите. Като за начало бяха подкрепили решението ѝ да стане ксенобиолог и Кира знаеше, че ще я подкрепят и сега.

Върна се към виртупластите си и отвори най-скорошното видео от Уейланг. Беше пристигнало преди месец и вече го беше гледала два пъти, но точно сега изпита внезапен порив да види отново дома и семейството си.

Както се и очакваше, родителите ѝ се появиха, седнали в работната станция на баща ѝ. Беше ранна утрин и светлината струеше косо през западните прозорци. Планините в далечината представляваха назъбен силует и почти се губеха в пелената от облаци.

– Кира! – каза баща ѝ. Изглеждаше си същият. Майка ѝ имаше нова прическа; поздрави я с лека усмивка. – Поздравления за успешния край на проучването. Как прекарваш последните си дни на Агра? Намери ли нещо интересно в езерния район, за който ни разказа?

– Тук е студ – рече майка ѝ. – Тази сутрин имаше скреж по земята.

Баща ѝ направи гримаса.

– За щастие, геотермалът работи.

– Засега – вметна майка ѝ.

– Засега. Иначе няма кой знае какви новини. Семейство Хенсен се отбиха за вечеря снощи и казаха, че...

После вратата на кабинета се отвори рязко и Истах изникна в кадъра, облечена с обичайната нощница и с чаша чай в ръка.

– Добро утро, сестричке!

Кира се усмихна, докато ги гледаше как бърбят за нещата в селището и за ежедневните си дейности: проблемите с агроботовете, грижещи се за насажденията, предаванията, които бяха гледали, подробности около пос-

ледните партиди растения, пуснати в планетната екосистема. И прочее.

После ѝ пожелаха безопасни пътувания и видеото свърши. Последният кадър увисна пред нея. Баща ѝ беше замръзнал наред жест, лицето на майка ѝ беше извърнато под странен ъгъл, докато изричаше думите „... обичам те“.

– Обичам ви – промълви Кира. Въздъхна. Кога ги беше навестявала за последно? Преди две години? Три? Поне толкова. Твърде отдавна. Разстоянията и графикът на пътуванията не улесняваха нещата.

Домът ѝ липсваше. Но това не означаваше, че ще се примири просто да си стои на Уейланд. Беше имала нужда да се предизвика, да достигне отвъд обичайното и ежедневието. И го направи. Седем години вече пътуваше до най-далечните предели на пространството. Но ѝ беше писнало да е сама и да е затворена на един или друг космически кораб. Беше готова за ново предизвикателство, което да балансира познатото и чуждото, безопасното и необикновеното.

Тук на Агра, с Алън, вероятно щеше да намери точно такъв баланс.

2.

По средата на спускането турбуленцията започна да заххва и електромагнитната интерференция изчезна заедно с пластовете плазма. В горния ъгъл на ползрението на Кира се появиха жълти редове текст, след като комуникационната връзка с щаба отново оживя.

Тя прегледа съобщенията, за да е в течение за нещата при останалите от проучвателния екип. Физел, лекарят им, беше обичайно гразнец, но иначе нямаше нищо интересно.

Изникна ново прозорче.

<Как е полетът, мило? – Алън>

Кира се оказа неподготвена за внезапната топлина, която загрижеността му предизвика в нея. Усмихна се, докато произнасяше наум отговора си:

<Никакви проблеми тук. Ти? – Кира>

<Просто последно разчистване. Вълнуващо е. Искаш ли да ти почистят каютата? – Алън>

Тя се усмихна.

<Благодаря, ще се погрижа за това, когато се върна. – Кира>

<Добре... Слушай, всъщност нямахме възможност да поговорим тази сутрин, а исках да проверя: все още ли си окей с всичко от снощи? – Алън>

<В смисъл дали все още искам да се омъжа за теб и да се заселим на Агра? – Кира> Продължи, преди той да е успял да отговори: *<Да. Отговорът ми все още е „да“. – Кира>*

<Добре. – Алън>

<А ти? Все още ли си окей?> Леко замаян гъх, докато изпращаше текста.

Отговорът му беше бърз:

<Абсолютно. Просто исках да се уверя, че при теб всичко е наред. – Алън>

<Повече от наред. И съм благодарна, че си направи труда да провериш. – Кира>

<Винаги, скъпа. Или трябваше да кажа... годенице моя? – Алън>

Кира възкликна от радост. Получи се по-зададено, отколкото възнамеряваше.

– Всичко наред ли е? – попита Негхар и тя усети погледа ѝ.

– Повече от наред.

С Алън продължиха да си говорят, докато стоперите не се включиха и не я върнаха към сегашното ѝ обкръжение.

<Трябва да тръгвам. Кацаме. Ще се чуем по-късно от бащата. – Кира>

<Добре. Приятно прекарване ;-)- Алън>

<Дааа. – Кира>

Тогава Гайгер заговори в ухото ѝ:

– Кацане след десет... девет... осем... седем...

Гласът му бе спокоен и безстрастен, с нотка на изискан магеланов акцент. Кира мислеше за него като за Хайнлайн. Според нея би му подходило да се казва Хайнлайн, ако беше личност. Тоест от плът и кръв. С тяло.

Кацнаха с кратко пропагане, от което стомахът ѝ се надигна и сърцето ѝ ускори ритъма си. Совалката се наклони няколко градуса наляво и затъна в прахта.

– Не се бави много, чуваш ли? – каза Негхар, докато разкопчаваше предпазните си колани. Всичко при нея беше спретнато и изрядно – от фино изваяните черти на лицето до гънките на пилотския комбинезон и тънките плитчици, оформящи широка ивица по главата ѝ. Носеше на ревера си неизменната златна игличка: в памет на колегите, които бе изгубила в работата. – Юго каза, че пече кифлички с канела като специален деликатес преди излитането. Ако не побързаме, ще свършат, докато се върнем.

Кира свали предпазните си колани.

– Няма да се бавя.

– Гледай да е така, скъпа. Бих убила за онези кифлички.

Запарената миризма на преработен въздух я удари в носа, щом си нахлузи шлема. Атмосферата на Аграстия беше достатъчно гъста за дишане, но щеше да я убие. Нямаше достатъчно кислород. Засега. И щяха да минат десетилетия, докато това се промени. Липсата на кислород също така означаваше, че Агра не притежава озонов слой. Всеки, който излезеше навън, трябваше да е напълно защитен срещу ултравиолетови лъчи и други форми на радиация. В противен случай щеше да получи най-лошото слънчево изгаряне в живота си.

„Поне температурата е поносима“, помисли си Кира. Нямаше да ѝ се налага дори да включва нагревателя в хермета си.

Изкачи се в тясното преддверие и гръпна вътрешния люк зад себе си. Той се затръшна с металическо кълтене.

– Начало на атмосферен обмен; моля, изчакайте – каза Гайгер в ухото ѝ.

Индикаторът светна в зелено. Кира завъртя колелото в центъра на външния люк и след това натисна. Херметизацията се наруши с лепкав, раздиращ звук и червеникавата светлина на небето на Аграстея нахлу в преддверието.

Островът представляваше грозна купчина скали и ръждива на цвят почва и бе достатъчно голям, за да не се вижда гругият му край, само близкият бряг. Отвъд сушата се простираше сива водна шир, като пласт ковано олово. Гребените на вълните бяха обагрени в яркочервената светлина на безоблачното небе. Отровен океан, наситен с кадмий, живак и мед.

Кира скочи долу и затвори люка зад себе си. Намръщи се, щом презгледа телеметричните данни на падналия грон. Органичният материал, който беше засякъл, не се намираше до водата, както бе очаквала, а по-скоро на върха на широк хълм на няколкостотин метра на юг.

„Е, добре.“ Тя закрачи по неравния терен, като подбираше стъпките си внимателно. Докато вървеше, пред нея изникваха блокове текст с информация за химическия състав, местната температура, гъстотата и възможната възраст и радиоактивност на различни части от околния пейзаж. Скенерът на колана ѝ подаваше данните във виртуалните ѝ, като едновременно с това ги пращаше към совалката.

Кира грижливо презгледа текста, но не видя нищо ново. Няколкото пъти, в които се почувства длъжна да вземе почвени проби, резултатите се оказаха скучни както винаги: минерали, следи от органични и предорганични съединения и малко анаеробни бактерии.

На върха на хълма се натъкна на плоска скала с дълбоки бразди от последното планетарно заледяване. Петно от

оранжеви, подобни на лишей бактерии покриваше голяма част от повърхността ѝ. Кира разпозна вида от пръв поглед – *Б. лумизи*, – но взе късче просто за да го потвърди.

От биологична гледна точка Аграсея не беше особено интересна. Най-забележителната ѝ находка бе един вид хранещи се с метан бактерии под арктическия леден пласт – бактерии, които имаха донякъде необичайна липидна структура в клетъчните си стени. Но нищо повече. Щеше да напише доклад за биома на Аграсея, разбира се, и ако имаше късмет, можеше дори да го публикуват в едно-две от по-непопулярните издания, но не беше кой знае какъв повод за хвалба.

Все пак отсъствието на по-развити форми на живот беше плюс, станеше ли въпрос за тераформиране: луната не бе нищо повече от буца сурова глина, годна за преоформяне така, както компанията и заселниците намереха за добре. За разлика от Ейдолон – красивия, гибелен Ейдолон, – нямаше да им се налага постоянно да воюват с местната флора и фауна.

Докато чакаше чип-лабът ѝ да приключи с анализа, Кира отиде до билото на хълма и огледа грубо прорязаните скали и металическия океан.

Намръщи се, щом си припомни колко време ще мине, докато снабдят океаните с нещо повече от генносвързани водорасли и планктон.

„Това ще бъде нашият дом.“ Отрезвяваща мисъл. Но не и потискаща. Уейланд не беше много по-гостоприемен и Кира помнеше огромните подобрения, които бе видяла на планетата през детството си: неплодната някога пръст беше превърната в плодородна почва; зелената растителност, разраснала се нашир и дълж; възможността да обикаляш навън за ограничено време без допълнителен кислород. Хранеше оптимизъм. Аграсея беше по-обитаема от около 99 процента от планетите в галактиката. По астрономическите стандарти беше почти съвършен

аналог на Земята, по-сходна от някоя планета с висока гравитация като Шин-Зар и дори от Венера с нейните рееци се във въздуха облачни градове.

Каквито и трудности да им поднесе Аграстея, тя беше готова да се изправи пред тях, щом това означаваше, че ще бъде с Алън.

„Ще се оженим!“ Кира се усмихна широко, вдигна ръце с разперени пръсти и се вгледа право нагоре. Имаше чувството, че ще се пръсне от възторг. Никога не се беше чувствала толкова добре.

В ухото ѝ прозвуча пронизително *биийн*.

3.

Чип-лабът беше приключил. Прегледа данните. Бактерията беше *Б. лумизии*, както и очакваше.

Кира въздъхна и изключи устройството. Мендоса беше прав – дължни бяха да проверят, – но все пак си беше огромна загуба на време.

„Все едно.“ Връщаше се обратно в щаба при Алън, а след това можеха да отпрашат за „Фиданза“.

Кира се канеше да слезе от хълма, когато от любопитство погледна към мястото, където се беше разбил гронът. Негхар беше идентифицирала и отбелязала местоположението при спускането на совалката.

„Ето там.“ На километър и половина от брега, близо до центъра на острова, видя жълта кутия, открояваща се като петно на повърхността до...

Хм.

От повърхността под остър ъгъл стърчеше образувание от назъбени, оформени като колони скали. На никое от местата, които бе посетила на Агра – а те бяха много – не беше виждала нищо подобно.

– Петра: избери визуална цел. Анализирай.

Системата ѝ реагира. Около образуването блесна очертание, а след това до него плъзна дълъг списък с елементи. Кира повдигна вежди. Не беше геолог като Алън, но знаеше достатъчно, за да осъзнае колко необичайно е да има толкова много елементи, струпани заедно.

– Включи термалите – промърмори тя. Визьорът ѝ потъмня и светът наоколо се превърна в импресионистична картина от сини, черни и – където повърхността беше попила слънчевата топлина – матовочервени петна. Както и очакваше, образуването свършено пасваше на температурата на околната среда.

<Хей, виж това. – Кира> И препрати данните на Алън.

След по-малко от минута последва: *<По дяволите! Сигурна ли си, че оборудването ти е изправно? – Алън>*

<Напълно. Какво мислиш за това? – Кира>

<Знам ли. Може да е изригнала лава... Можеш ли да го сканираш? Или да вземеш няколко проби? Пръст, камък, каквото е подръка. – Алън>

<Ако наистина искаш. Ще трябва да се поразходя обаче. – Кира>

<Ще се отплатя. – Алън>

<Ммм. Добре звучи, скъпи. – Кира>

<Чао засега. – Алън>

Тя се усмихна, изключи инфрачервеното и заслужи от хълма.

– Негхар, чуваш ли ме?

Статично пращане, след което:

– *Какво става?*

– Ще се забавя още около половин час. Съжалявам.

– *По дяволите! Онези кифлички няма да изтратят повече от...*

– Знам. Трябва да проуча нещо за Алън.

– *Какво?*

– Някакви камъни по-навътре на острова.

– *Ще се лишиш от кифличките с канела на Юго заради ТОВА?*

– Съжалявам, знаеш как е. А и не съм виждала нищо
такова досега.

Миг мълчание.

– *Добре. Но гледай да си домъкнеш задника, чуваш ли ме?*

– Прието, домъквам си задника – отвърна Кира. Из-
киска се и ускори крачка.

Подтичваше, където пресеченият терен позволява-
ше, и след десет минути стигна до скалната издатина.
Оказа се по-голяма от очакваното.

Най-високият връх се издигаше на цели седем метра,
а основата на образуването беше над двайсет метра в
диаметър: по-широка дори от дължината на совалката.
Разбитата грамада от колони, черни и ръбести, ѝ напо-
няше за базалт, но повърхността им лъщеше мазно като
въглища или графит.

В тези скали сякаш имаше нещо отблъскващо. Бяха
твърде тъмни, твърде сурови и с остри ръбове, твърде
различни от останалия пейзаж – рухнал шпил сред гра-
нитната пустош. И макар да знаеше, че въображението
ѝ си прави шеги, атмосферата около тях беше някак нес-
покойна – като тихо вибриране, което обаче бе доста-
тъчно силно, че да предизвика смущение Ако беше котка,
козината ѝ щеше да настръхне.

Тя се намръщи и се почеса по ръцете.

Със сигурност не изглеждаше да е имало вулканично
изригване в района. Добре, тогава може би удар на ме-
теорит? Но това също не изглеждаше логично. Нямахте
никаква стена или кратер, образуван от сблъсъка.

Обиколи основата и сканира. Близо до задната страна
зърна останките от дрона: гълга ивица счупени и разто-
пени компоненти, пръснати по повърхността.

„Агски удар на мълния“, помисли си Кира. Дронът
трябваше да е летял доста бързо, за да се разхвърчи така.

Тя се размърда в костюма си. Все още беше неспокой-
на. Каквото и да представляваше образуването, реши,

че ще остави на Алън да разреши загадката. Щеше да му осигури занимание по време на полета извън системата.

Взе почвена проба и след това намери малък къс от черната скала, който се беше отчупил. Вдигна го към слънцето. Имаше ясно различима кристална структура: подобен на рибешки люспи строеж, който ѝ напомни за втъкана карбонова нишка. „Импактни кристали?“ Каквото и да беше, беше необичайно.

Пъхна камъчето в торбичката за проби и хвърли последен поглед на образуването.

Сребрист блясък на няколко метра от повърхността привлече погледа ѝ.

Кира спря и го огледа.

Пукнатина прорязваше една от колоните и разкриваше нащърбена бяла ивица отвътре. Кира провери виртуалните си: ивицата беше твърде надълбоко в цепнатината, за да получи добри данни. Скенерът можеше да ѝ каже само, че не е радиоактивна.

Комът запраця и Негхар попита:

– *Докъде стигна, Кира?*

– Почти приключих.

– Добре. Може ли да побързам?

– Да, да – измърмори на себе си Кира.

Огледа цепнатината, докато се чудеше гали си струва усилието да се изкатери и да я проучи. За малко да се свърже с Алън, но реши да не му досажда. Ако не откриеше какво представлява тази ивица, знаеше, че въпросът ще го човърка, докато, както се надяваха, се върнеха на Агра и получише шанс да го проучи сам.

Кира не можеше да му причини това. Беше го виждала твърде много пъти как стои до късно, вгледан в размътените кадри от грон.

Освен това цепнатината не беше *чак толкова* трудна за достигане. Ако почнеше *оттам* и стигнеше до *онова там*, може би... Кира се усмихна. Предизвикателството

я поблазни. Херметът ù нямаше инсталирани „гущерски лапички“, но това едва ли беше проблем при толкова лесно катерене.

Отиде до една наклонена колона, която завършваше едва на метър над главата ù. Вдиша бързо, присви колене и скочи.

Грубият ръб на камъка се заби в пръстите ù, щом се хвана за него. Тя преметна крак над върха на колоната и се набра с пъшкане.

Остана на четири крака, вкопчена в грапавия камък, докато сърцето ù се успокои. След това внимателно се изправи на върха.

Оттам беше относително лесно. Скочи на друга наклонена колона, което ù позволи да се изкатери по още няколко, все едно се изкачваше по гигантско стълбище – старо и ронещо се.

Последният метър се оказа малко коварен. Кира трябваше да пхне пръстите си между два стълба, за да намери опора, докато стъпваше от една ниша в друга. За щастие, под цепнатината, която се опитваше да достигне, имаше широка тераса – достатъчно широка, за да има място да застане на нея и да се движи.

Тръсна ръцете си, за да върне кръвта в пръстите си, и тръгна към пукнатината, любопитна какво ще намери.

Отблизо сияещият бял пласт изглеждаше метален и ковък, сякаш беше жила чисто сребро. Само дето не можеше да бъде – не беше потъмнял.

Проследи жилата с виртупластите си.

„Тербиум?“

Кира едва разпозна името. От групата на платината. Не си направи труда да провери, но знаеше, че е необичайно такъв метал да се появи в толкова чиста форма.

Наведе се напред и надникна по-надълбоко в цепнатината, докато се опитваше да получи по-добър ъгъл за скенера...

Тръс! Звукът беше силен като пистолетен изстрел. Кира подскочи от изненада, а след това стъпалото ѝ се хлъзна и тя усети как камъкът под нея се размърда, когато цялата тераса поддаде.

Пропагаше...

През ума ѝ пробяга образ – как тялото ѝ лежи прекършено на земята.

Изскимтя и размаха безпомощно ръце. Мъчеше се да сграбчи колоната пред себе си, но не успя и...

Погълна я мрак. Тътен изпълни слуха ѝ и мълния проблемна в полезрението ѝ, щом главата ѝ се удари в скалите. Болката пронизваше ръцете и краката ѝ, докато камъните я блъскаха от всички посоки.

Мъчението сякаш продължи няколко минути.

След това изпита внезапна безтегловност...

... и секунда по-късно се стовари върху твърда, нацърбена купчина.

4.

Кира лежеше зашеметена.

Сблъсъкът ѝ беше изкарал гъха. Опитва се да изпълни дробовите си, но мускулите ѝ отказваха да реагират. За миг имаше чувството, че се задавя, а след това диафрагмата ѝ се отпусна и въздухът нахлу.

Зяпна отчаяно за кислород.

След първите няколко вдишвания си наложи да спре да пъхти. Нямаше смисъл от хипервентилиране. Щеше само да я затрудни още повече.

Прег себе си виждаше само скала и сянка.

Прегледа виртупластите си: херметът все още беше непокътнат, не засичаше никакви пробиви. Пулсът и кръвното налягане бяха повишени, нивата на кислород бяха над нормата, кортизолът беше скочил до небесата

(както се и очакваше). За нейно облекчение, не видя никакви счупени кости, макар да имаше чувството, че десният ѝ лакът е бил размазан от чук, и знаеше, че дни наред ще е натъртен и отекал.

Размърда пръстите на ръцете и краката си само за да провери дали действат.

Кира откачи две дози течен нородон с език. Изсмука обезболяващото от хранващата тръба, пренебрегвайки гадно сладникавия му вкус. На нородона му трябваша няколко минути, докато подейства напълно, но тя вече усещаше как болката се притъпява.

Лежеше върху купчина каменни отломки. Ъглите и ръбовете се впиваха в гърба ѝ с неприятна настойчивост. Мръщейки се, тя се изтърколи от купчината и се озова на четири крака.

Повърхността беше изненадващо плоска. Плоска и покрита с дебел слой прах.

Болеше, но успя да се изправи. Движението я замая. Опря се на бедрата си, докато усещането не отмина, а след това се обърна и се огледа.

Накъсан лъч се процеждаше от дупката, през която беше пропаднала – единственият източник на светлина. Благодарение на него видя, че се намира в кръгла пещера, може би десет метра в диаметър..

Не, не пещера.

В първия момент не успя да осмисли това, което виждаше. Толкова голямо беше противоречието. Подът беше плосък. Стените бяха гладки. Таванът беше извит и наподобяваше купол. А в центъра на това пространство се издигаше... сталагмит? Висок до кръста ѝ сталагмит, който се разширяваше нагоре.

Умът на Кира заработи трескаво, докато се опитваше да си представи как може да се е образувало това пространство. Въртоп? Въздушен вихър? Но тогава нямаше да ги има тези ръбове навсякъде, жлебовете... Въз-

можно ли беше да е мехур от лава? Но камъкът не беше вулканичен.

Тогава го осъзна. Истината беше толкова невероятна, че не си беше позволила да допусне възможността, макар да бе очевидно.

Пещерата не беше пещера. Беше стая.

– Туле! – прошенна тя. Не беше религиозна, но точно в този момент една молитва изглеждаше единствената уместна реакция.

Извънземни. *Разумни* извънземни. Заля я вълна от страх и възбуда. Кожата ѝ пламна, капчици пот избиха по тялото ѝ и пулсът ѝ се учести.

Само един извънземен артефакт беше открит някога: Великият маяк на Талос IV. Кира тогава беше на четири години, но помнеше момента, в който новината стана публично достояние. По улиците на Хайстоун настъпи мъртвешка тишина и всички се втренчиха във виртуалните си, докато се мъчеха да осмислят откритието, че хората не са единствената разумна раса, еволюирала в галактиката. Историята за доктор Крайтън, ксенобиолог и член на първата експедиция до ръба на Маяка, се оказа едно от най-ранните и велики вдъхновения за нея и тя самата поиска да стане ксенобиолог. В по-фантазърските си мигове си беше мечтала да направи откритие, което да е също толкова знаменито, но шансовете това наистина да се случи изглеждаха толкова далечни, че направо граничеха с невъзможното.

Кира с усилие започна да диша отново. Трябваше да запази ума си бистър.

Никои не знаеше какво се е случило със създателите на Маяка. Бяха отдавна умрели или изчезнали и не беше намерено нищо, което да обясни тяхното естество, произход или намерения. „И това ли е тяхно дело?“

Каквато и да бе истината, стаята беше находка с историческо значение. Пропадането в нея вероятно бе най-

важното нещо, което щеше да направи в живота си. Откритието щеше да е сензационна новина в цялото заселено пространство. Щеше да има интервюта, покани за публични изяви; *всички* щяха да говорят за това. Леле, какви доклади можеше да публикува... Цели кариери бяха изградени на далеч по-малко.

Родителите ѝ щяха да са толкова горди. Особено баща ѝ. Поредното доказателство за разумни извънземни щеше да го зарадва повече от всичко.

Приоритетите. Първо трябваше да се увери, че ще преживее изпитанието. Кой знае, стаята можеше да е автоматизирана кланица. Кира параноично прегледа отново данните на хермета си. Все още никакви пробиви. Добре. Не се налагаше да се тревожи за заразяване от чужди организми.

Активира радиокома.

– Негхар, чуваш ли ме?

Тишина.

Кира отново опита, но системата ѝ не можеше да се свърже със совалката. Твърде много камък отгоре, предположи тя. Не беше притеснена. Гайгер щеше да е предупредил Негхар, че нещо не е наред, веднага щом сигнала от хермета ѝ е прекъснал. Скоро щеше да дойде помощ.

Определено ѝ беше нужна. Нямахме начин да се изкатери нагоре сама, не и без гущерски лапички. Стените бяха високи повече от четири метра и нямаха никакви вдлъбнатини. През дупката се виждаше само кръпка небе, светло и далечно. Не можеше точно да определи колко дълбоко е пропаднала, но изглеждаше доста под нивото на повърхността.

Поне не беше вертикално падане. Иначе вероятно щеше да е мъртва.

Продължи да оглежда помещението, без да мърда от мястото си. Нямахме никакви явни входи или изходи.

Пиедесталът, който първоначално бе помислила за сталагмит, имаше плътка, подобна на купа вдлъбнатина на върха. В нея се беше събрала прах, която затъмняваше цвета му.

Щом очите ѝ се приспособиха към тъмнината, Кира видя дълги синкавочерни линии, връзани в стените и тавана. Извиваха се под наклонени ъгли, оформяйки шарки, наподобяващи примитивна интегрална схема, макар и пораздалечени.

„Изкуство? Език? Технология?“ Понякога беше трудно да се различи. Гробница ли беше това? Разбира се, извънземните можеше да не погребват мъртвите си. Нямаше как да знае.

– Включи термалите – промърмори тя.

Зрителното ѝ поле се превъртя и показа мътен отпечатък на помещението, осветен от по-топлото петно на пода, където падаше слънчевата светлина. Никакви лазери, никакви признаци на изкуствена топлина от каквото и да е вид.

– Изключи термалите.

Стаята можеше да е натъпкана с пасивни сензори, но и да беше така, присъствието ѝ не бе предизвикало никаква забележима реакция. Все пак беше длъжна да допусне, че е наблюдавана.

Хрумна ѝ нещо и тя изключи скенера на колана си. Кой знае, сигналите от устройството можеше да изглеждат заплашително за едно извънземно същество.

Прегледа последната група данни от скенера: фоновата радиация беше по-висока от нормалното поради натрупване на радон, докато стените, таванът и подът съдържаха същата смесица от минерали и елементи като тази, която бе записала на повърхността.

Озърна се към петното небе горе. На Негхар нямаше да ѝ е нужно много време да стигне до образуването. Само няколко минути със совалката – няколко минути,

В които тя пък можеше да огледа най-важната находка в живота си. Защото знаеше, че след като се измъкне от дупката, няма да ѝ позволят да се върне отново. По закон всяко доказателство за извънземен разум трябваше да се докладва на съответните власти в Лигата на съюзените светове. Те щяха да поставят под карантина острова (и вероятно значителна част от континента) и да пратят свой собствен екип от експерти, които да се заемат с обекта.

Това не означаваше, че се кани да наруши протокола. Колкото и да ѝ се искаше да обиколи, да огледа всичко отблизо, тя знаеше, че има морално задължение да не нарушава повече състоянието на камерата. Запазването на сегашния ѝ вид беше по-важно от каквато и да било лична амбиция.

Така че остана на мястото си въпреки почти непоносимото разочарование. Да можеше поне да *докосне* стените...

Когато погледна отново към пиедестала, забеляза, че е на нивото на кръста ѝ. Означаваше ли това, че извънземните са приблизително със същия ръст като хората?

Промени промаво стойката си. Натъртванията по краката ѝ пулсираха въпреки нородона. Пронизаха я студени тръпки и тя включи нагревателя в костюма си. В помещението не беше толкова студено, но ръцете и ходилата ѝ вече замръзваха, след като притокът на агрегалин от падането започна да спада.

Няколко сплетени линии в другия край на помещението, които бяха не по-големи от дланта ѝ, привлякоха вниманието ѝ. За разлика от другите места по извитите стени, линиите там...

Хряс!

Кира се озърна към звука точно когато голям колкото диня камък се откърти и полетя към нея от отвора в тавана.

Тя изпуска и тремаво залитна напред. Краката ѝ се заплетоха и тя се стовари по очи.

Камъкът се сгромоляса на пода зад нея, вдигайки облак от прах.

Кира затая дъх за секунда. Сърцето ѝ се разтуптя отново. Очакваше всеки момент да забучат аларми и някаква отвратително ефикасна контрамярка да я ликвидира.

Но не последва нищо. Никакви аларми не запищяха. Не засвяткаха никакви светлини. Никакви капаци не се отвориха под нея. Никакви лазери не я направиха на решето.

Изправи се отново, пренебрезвайки болката. Прахта под ботушите ѝ беше мека и приглуши шума, така че се чуваше единствено забързаното ѝ дишане.

Пиедесталът сега беше точно пред нея.

„По дяволите“, помисли тя. Трябваше да е по-предпазлива. Инструкторите в школата щяха да я скастрият сериозно заради едно падане, макар да е било по погрешка.

Вниманието ѝ отново се върна към пиедестала. Вдълбнатината на върха ѝ приличаше на купел. Под събралата се прах имаше още линии, вдълбани по вътрешната извивка на кухнята. И... когато се вгледа по-внимателно, ѝ се стори, че от тях се излъчва смътно синкаво сияние, меко и дифузно под наподобяващите полен частици.

Завладя я любопитство. „Биолуминесценция?“ Или се захранваше от изкуствен източник?

Отвън се чуваше ревът на двигателите на совалката. Не ѝ оставаше много време. Не повече от минута-две.

Прехана устна. Да можеше само да види повече от купела. Знаеше, че това, което се кани да направи, е нередно, но не можеше да се въздържа. Трябваше да научи нещо за този удивителен артефакт.

Не беше толкова глупава, че да докосне прахта. Това щеше да е грешка на новобранец, заради каквато можеш да бъдеш изяден, заразен или разтворен в киселина. Вместо това смъкна малкия контейнер компресиран въздух

от колана си и с негова помощ леко издуха прахта от ръба на купела.

Тя се разлетя на завихрени облачета и оголи линиите отдолу. *Наистина* сияеха със зловещ оттенък, който ѝ напомни за електрически разряд.

Кира отново потръпна, този път не от стуг. Имаше чувството, че нахлува на забранен терен.

„Стига.“ Беше изкусила съдбата много повече от разумното. Време беше за стратегическо оттегляне.

Обърна се, за да се отдалечи от пиедестала.

Кракът ѝ се разтресе, защото лявото ѝ стъпало остана залепнало за пода. Тя извика изненадано и падна на коляно. В този момент ахилесовото сухожилие в замръзналия ѝ глезен се усука и скъса и тя нагаде вой.

Замига учестено, за да махне сълзите, и погледна стъпалото си.

Прах.

Купчина черен прах покриваше ходилото ѝ. Движеш се, кипящ *прах*. Изсипваше се от купела надолу по пиедестала върху стъпалото ѝ. Пред очите ѝ пълзеше нагоре по крака, следвайки очертанията на мускулите.

Кира изрева и се опита да издърпа крака си, но прахът го задържа здраво като магнитна ключалка. Тя свали колана си, наведе се и запердаши с него по безформената маса. Ударите не успяха да смъкнат нищо от праха.

– Негхар! – извика тя. – Помощ!

Сърцето ѝ затуптя толкова силно, че не можеше да чуе нищо друго. Изпъна колана в ръцете си и се опита да го използва като стъргало по бедрото си. Ръбът му остави плитък отпечатък в праха, но нищо повече.

Гъмжилото от частици вече бе стигнало до слабините ѝ. Тя усещаше как се притискат към крака ѝ като низ от стегнати, пълнещи нагоре ленти.

Не искаше да го прави, но нямаше друг избор. С дясната си ръка се опита да сграбчи праха, за да го махне от себе си.

Пръстите ѝ затънаха в пълещите нагоре частици като в пяна. Нямаше какво да сграбчи и задържи, а когато издърпа ръката си, прахът тръгна с нея, уби се около пръстите ѝ с жилави пипала.

– Ужас!

Тя затърка гланта си по пода, но без никаква полза.

Страхът я прониза, щом усети, че нещо погъделичка китката ѝ, и разбра, че прахът е проникнал през шевовете на ръкавиците.

– Нарушена безопасност! Запечатай всички пролуки.

Произнесе думите с усилие. Устата ѝ беше пресъхнала, а езикът ѝ сякаш бе станал два пъти по-голям.

Костюмът ѝ реагира мигновено, стегна се около всяка от ставите ѝ и около шията и прилепна плътно по кожата. Не беше достатъчно, за да спре праха. Кира усети как хладният гъдел запъпли нагоре по ръката ѝ до лакътя и след това над него.

– Помощ! Помощ! – извика тя. – Помощ! Негхар! Гайгер! Помощ! Чува ли ме някой? Помощ!

Извън херметичния костюм прахът потече над визъра и я потопи в мрак. Отвътре пипалата запъплиха над рамото ѝ, по шията и гърдите.

Обзе я сън ужас. Ужас и отвращение. Задърпа крака си с все сила. Нещо в глезена изпука, но стъпалото ѝ остана залепено за пода.

Изпищя и заграци по визъра си, мъчейки се да го прочисти.

Прахът се просмука по бузата ѝ и нагоре по лицето. Тя изпищя отново, а след това стисна устни, за да затвори гърлото си, и затаи дъх.

Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

„Негхар!“

Прахът запъпли над очите ѝ като крачетата на хиляди малки насекоми. След миг покри устата ѝ. А когато нахлу, сухият, пълзящ допир в ноздрите ѝ се оказа не по-малко ужасяващ, отколкото си беше представила.

„... глупава... не трябваше да... Алън!“

Кира видя лицето му пред себе си и към страха се добави съкрушителното усещане за несправедливост. Не така трябваше да свършат нещата! След това тежестта в гърлото ѝ стана непоносима и тя отвори уста да изкрещи, докато пороят от прах нахлуваше в нея.

И всичко потъна в мрак.